

P

e

t

r

Š

a

b

a

c

h

A

n

a

k

o

n

e

c

V

á

n

o

c

e

NAKLADATELSTVÍ PASEKA
PRAHA – LITOMYŠL

Copyright © Petr Šabach, 2015
Cover © Jan Šabach, 2015

ISBN 978-80-7432-679-0

PODĚKOVÁNÍ

Lád'ovi Horáčkovi, s kterým jsme se na téhle knížečce někdy na jaře dohodli. A také Aničce Horáčkové a Lence Hennerové a vůbec všem pracovníkům, spolupracovníkům a příznivcům nakladatelství Paseka.

A samozřejmě, že ještě vnoučatům Sophii, Damiánovi a Andulce.

Krásné Vánoce!

Den Úlovce

POHŘEB MRAVENCE ZNÁMÉHO POUZE BOHU

Miz Butler mi položila ruku na hlavu. Písmeno „g“ se zastavilo na kraji stránky a zůstalo tam váhavě přešlapovat, protože dál už to pro něj bylo nebezpečný. Chvíli jako by váhalo, jestli se nemá vrátit a připojit se zpátky ke slovu „dog“, odkud si to namířilo na výlet do neznáma, a zdálo se mi, že mává na ostatní dvě písmena, aby se k němu přidaly, a v tom momentu mi miz Butler zavolala tiše do ucha: „Haló...! Je někdo doma?“ A když sem se probral úplně, tak dodala: „A co tohle, Damiáne, tady nám chybí písmenko gé.“ Chtěl sem jí vysvětlit, že to já vím taky a že to géčko je teď až na samým krajíčku mý stránky, ale než bych se s ní hádal, tak sem ho tam jednoduše připsal znova. Tohle někdy mívám, protože mám podle všeho ADHD, z čehož plyne, že mi občas musíte jemně šáhnout

na hlavu, abych vás vůbec začal vnímat. Prej mám tohle ADHD předaný od táty, jelikož je to dědičný a od maminek se to prej nepřenáší. Když sem to jednou oznámil Robinsonovi, tak mi řek, ať si z toho prej nic nedělám, že podle něho nás musí bejt na světě dost, protože na Hlavní ulici v jednom obchodě prodávaj trička, kde je to vyvedený velkejma tiskacíma písmenama. „Ta tvoje zvláštnost...“ řek tenkrát, ale když sem se tam pozdějc zašel s našima podívat, tak se zjistilo, že to, co viděl za sklem toho krámu, bylo černý tričko s bílým nápisem AC/DC, což je, jak mi táta vysvětlil, prej nějaká kapela. Co se kapel týče, tak já mám rád Beatles. Jak říká táta, je to zvláštní, ale všechny děti maj rádi hranolky a Beatles.

Ale tohle, co vám chci vypravovat, se stalo to ráno, co sme šli s Robinsonem do školy a na konci Čtvrtý ulice sem pozoroval, jak na chodníku kousek před náma panáčkuje před zmuchlaným obalem od tyčinky Mars takovej jeden malej a roztomilej čipmank a snaží se vrazit čumáček dovnitř, kde asi cejtil eště trošku

čokoládový polevy. Robinson mi šáh na hlavu a trochu mi s ní zatřás.

„Medvěd!“ řekl Robinson a ukázal směrem k plotu na rohu ulice, jenže já se nejdřív vůbec nepolekal, jelikož on to slovo „medvěd“ vyslovil úplně stejným tónem, jako kdyby řekl například „středa“. Jako bych se ho před chvílí zeptal: „Ty, Robinsone, co je vlastně dneska za den?“ A on by odpověděl: „Jářku, středa, příteli... dneska je středa.“

Strach sem necejtíl. To přišlo až pozdějc. Ted' sem byl schopnej akorát tak zírat. Stejně jako Robinson.

Tohle byl tutově náš první medvěd, kterýho sme potkali na ulici – co na ulici, kterýho sme kdy potkali vůbec! – a řeknu vám, že to je velmi zvláštní pocit, když si uvědomíte, že pozorujete medvěda a přitom nevidíte mezi ním a vámi nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo mříže. Dřepěl naprosto nevzrušeně na cihlovým plůtku zakončeným ostnatým drátem a ze všeho nejvíc připomínal medvěda, kterej kadí a eště si u toho čte noviny. Seděl, pracký mezi nohama, koukal

kamsi pod sebe a zadek se mu pohupoval doleva a doprava, podle toho, jak komíhal tím svým velkým chlupatým tělem. Pak pomalu otočil hlavu a zůstal pár vteřin hledět naším směrem. Chybělo už jen, aby na nás otráveně zahulákal, kdeže sme se my dva až doteď flákali.

„Žádnej oční kontakt...“ zašeptal Robinson.

„Taky si myslím...“ zašeptal sem i já.

„Prej je dobrý dát ruce nahoru, abysme vypadali větší...“ vzpomněl sem si.

„To je fakt... jenže s rukama nad hlavou se dost blbě utíká, a my bysme teď asi utíkat měli...“ řekl potichu, a než to dopověděl, tak v nanosekundě vyrazil a já za ním, ruce nahoře, a zpátky směrem ke Třetí a Druhý a zastavili sme se až u První ulice, kde sme potřebovali oba dva trochu popadnout dech. Ohlídli sme se za sebe, ale vypadalo to dobře, žádnej medvěd se za náma nevydal, teda nevyrazil, žádný zlověstný mručení, všechno kolem nás vypadalo naprosto normálně, zase to bylo to naše klidný městečko, kde na jezeře u univerzitního areálu usínaj k polednímu kachny jak na povel.